

dens andet Stykke siger man, at i det eneste Tilfælde, hvor denne Neutralitet har nogen Betydning, skal det dog være Finland tilladt at anbringe Miner o. s. v., og i Artikel 7, II., siges det udtrykkelig, at Finland skal „tage de fornødne Forholdsregler for at opholde og tilbagekaste Angriberen“, hvis en saadan pludselig sætter ind paa dette Omraade for at bemægtige sig det eller for gennem det at rette et Angreb paa Finland. Det er, synes jeg, ganske morsomt at se, hvordan man i en saadan Konvention kan forene Ting, som er *meget vanskelige* at forene.

Men der er i denne Artikel 7, II., en Forudsætning, som jeg kunde ønske at understrege. Man gaar ud fra som en ganske given Ting — den ærede Ordfører for Venstre berørte lige Spørgsmaalet —, at Finland vil „opholde og tilbagekaste Angriberen“. Man gaar med andre Ord ud fra, at Finland med væbnet Magt vil modsætte sig og skal modsætte sig et Angreb paa disse Øers Neutralitet. Dette ønsker jeg at understrege, fordi det jo kan have nogen Interesse under fremtidige Diskussioner i denne Sal om Spørgsmaal, der ligger os endnu nærmere end dette.

I øvrigt er Artikel 7 et Eksempel paa, hvor tungt hele dette Folkeforbundsapparat virker. Der kræves Enstemmighed ved Beslutningerne, for at alle Deltagerne skal være forpligtet til at medvirke. Der er dog en Sikkerhedsventil, nemlig den, at man kan faa Lov til at virke, naar der blot er to Trediedele Stemmers Majoritet. Det er en mere almindelig Bemærkning, men naar man nu siger — og den højtærede Udenrigsminister sagde det ret stærkt —, at dette er uden videre Betænkelighed, fordi det kun paalægger os en Forpligtelse til at være aktive, for saa vidt vi selv stemmer derfor, saa vil jeg dog gerne have Lov til at understrege og fremhæve, hvad der for øvrigt ogsaa mange Gange tidligere er fremhævet — jeg tror ogsaa fra radikal Side, og det har i denne specielle Henseende nogen Interesse —, at vi ved en saadan Tilslutning kan komme til at staa under et meget betydeligt moralsk Tryk, saaledes at den Sikkerhed, man tror at finde for, at vi aldrig kan komme med, for vi vil bare ikke selv stemme for det, kan være meget ringe og svigte netop i det Øjeblik, hvor vi mest ønskede, den skulde holde.

Det er altsaa ikke med nogen absolut Begejstring, at jeg med dette korte Varsel anbefaler at stemme for, at dette Samtykke gives, men jeg skal gøre det, idet jeg dog

ikke kan undlade dertil at knytte Ønsket om, at den højtærede Regering i Fremtiden vil give os lidt mere Tid til at gøre det klart for det Folk, hvis Repræsentanter vi nu en Gang er, at der her skabes et nyt Element i fremtidig dansk Udenrigspolitik, et Element, hvis Betydning det er meget vanskeligt at anlægge nogen sikker Vurdering af i Øjeblikket.

P. Munch : Ogsaa jeg ønsker at understrege den Glæde, hvormed man fra alle Sider i Danmark har set Striden om Aalandsøerne løst gennem en Afgørelse af Folkeforbundet. Ingen af os ønsker vist at tage Parti i Bedømmelsen af den Løsning, der blev gennemført, men vi glæder os alle over, at den bragte et Stridsspørgsmaal ud af Verden, som i hvert Fald i betydelig Grad vanskeliggjorde Forholdet mellem to Stater, mellem hvilke vi alle her ønsker det bedst mulige Forhold. Den Konvention, der her er forelagt til Godkendelse af Rigsdagen, er den endelige Fuldførelse af den paagældende Afgørelse, og derfor vil der ikke kunne være nogen Strid om Tilslutning til den her i Tinget.

Imidlertid tror jeg, at det vilde have været heldigt, om man havde fundet en Udvej fra den høje Regerings Side til at skabe en vis Føling med Rigsdagen under en eller anden Form, før Konventionen endeligt var afsluttet. Da dette nu ikke er sket, vilde der have været Grund til at give Rigsdagen en nøjere Redegørelse for, hvilke Forhandlinger der er gaaet forud. Vi for vort Vedkommende har forstaaet den højtærede Udenrigsminister saaledes, at han lægger Vægt paa, at denne Sags Behandling afsluttes allerede før Jul af Hensyn til Sveriges og Finlands Ønsker og Interesser. Hvis Ministeren lægger Vægt derpaa, vil vi ikke stille os i Vejen derfor med noget som helst Krav om en Udvalgsbehandling, men vi haaber, at der maa findes andre Former for at redegøre overfor Rigsdagen med Hensyn til de Forhandlinger, der er gaaet forud for Konventionens Affattelse. Det er i det hele taget mit Indtryk, at der, som Forholdene udvikler sig i denne Tid, bliver en voksende Nødvendighed for at finde et eller andet Middel til en regelmæssig Samvirken mellem Rigsdagen og den høje Regering paa de udenrigspolitiske Omraader. I dette Tilfælde er der i Konventionen, saaledes som den foreligger, Bestemmelser, hvis Karakter nok kan siges at være af en noget omtvistelig Art. Jeg ved ikke, om man fra den høje Regerings Side har be-